

Příloha časopisu

Kohout

ZIMA 2023-2024

Moje pěkná zimní vzpomínka

Seniorky a senioři v českotřebovském Domově nám vyprávěli o svých vzpomínkách spojených se zimou a Vánocemi. Laskavě souhlasili i s jejich uveřejněním, aby si i ostatní uživatelé Domova mohli při čtení těchto zážitků společně s nimi zavzpomínat.

Zima

Přišla zima, přišel mráz
a už je tu Mikuláš.
Potom opět po roce
budou tady Vánoce.
Ozdobíme stromeček,
zabalíme dáreček.
Postavíme jesličky,
rozsvítíme svíčky.
Zazpíváme koledy,
jež jsme v mládí uměli
a pak jeden dlouhý krok
a už je tu nový rok.

Lyžařský výcvik

Když jsem byla na učňáku, jeli jsme do Orlických hor na lyžák. Když jsme začínali, byla jsem ve třetí skupině, ale za ten týden jsem se docela naučila lyžovat a tak jsem tajně chodila do lepší skupiny. Nejdřív do druhé a pak v pátek už jsem jezdila s tou první.

Vždycky večer jsem trochu čekala, že se to provalí a dostanu vynadáno. V pátek jsme jeli s první skupinou dál než ostatní a vrátili jsme se pozdě. Dostala jsem hrozně vynadáno, že jsem to nenahlásila, protože se učitelé báli, že jsem se ztratila a hledali mě. Lyžování mi šlo, ale bruslit jsem se nikdy nenaučila.

Vánoce u Trenčina

Pocházím se Slovenska, od Trenčina, z vesnice Kubra.

U nás Mikuláš chodil obalený ve slámě, s čertem. Anděly jsme tam neměli. Čerta jsme se všichni báli, ten teda byl. My jsme před ním utíkali a kdo neutek, tomu čert nasekal. Za okno jsme dávali večer boty. Ráno jsme se nemohli dočkat, vždycky jsme tam našli i uhlí, nebo polénko, to abych byla hodná. Dostali jsme taky sušený švestky, jablíčko, oříšky. Byla to taková tradice. Moji rodiče nedostali ani to.

Před Vánoci bývá taky svatá Lucie, děvčata chodily v bílých krojích, přes obličej jsme měly punčochu, aby nebylo poznat, kdo to je. V ruce jsme měly husí brk a chodily jsme od domu k domu a každého jsme tím brkem ometly, aby měl lepší zrak. Měly jsme košíčky a tam jsme dostaly jablíčko nebo oříšky, to ještě čokolády nebyly.

Na Vánoce na štědrý den jsme po večeři chodili po vesnici zpívat pod okna. Zpívali jsme třeba Buvaj tiško Jezulátko. Potom jsme šli na půlnoční do kostela. Tam jsem zpívala na kůru, melodie byla Tichá noc. Do kostela jsme si vzali, co kdo dostal nového, kluci i děti, všichni byli v krojích, to bylo hezký a těšili jsme se na to.

Lilo se olovo, hlavně děvčata. To olovo se lilo do vody, přes klíč, skrz tu klíčovou dirku. Když to bylo takový rovný a trochu zahnutý, říkaly jsme, že je to sekyra, a jiný tvary jsme si vymýšlely. Nejvíc nás zajímalo, jakýho budeme mít kluka.

Na Boží hod o půlnoci jsme se všichni sešli a šli jsme k prameni pro vodu. Máme tam u nás v Kubře pramen, kde se říká, že se v noci z Božího hodu na Štěpána mění voda na víno. Tak jsme chodili na to naše víno.

A co bylo nejhezčí – vždycky byl sníh. Zima byla zima.

Pes a kačena

Dcera upekla kačenu, protože čekala syna až přijede na návštěvu. Upečenou kačenu schovala do ložnice na okno. Když syn dorazil, šel se podívat do ložnice a viděl pejska, jak stojí v pekáči a cpe se kačenu. Samozřejmě si vybral to nejlepší z kačeny - stehýnka a prsíčka.

Dcera pak musela pejska vykoupat, jak byl celý mastný. Všichni se na něho zlobili, ale pes se necítil vůbec provinile. Ještě ten večer si chtěl dát ražničí, ale to mu už neprošlo.

A to na Štědrý den nechtěl pejsek nic jíst - asi se šetřil na tu kačenu.

Přejeme Vám krásné Vánoce.
Redakční tým časopisu Kohout